

РЕШЕНИЕ

№ 412

гр. Плевен, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-ПАНОВА

Членове: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ
ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря Е. М. Р.
като разглежда докладваното от ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА Въззивно гражданско дело № 20214400500828 по описа за 2021 година

С решение № 518 от 08.06.2021 г. по гр.д. № 4460/2020 г. по описа на Плевенския районен съд Гаранционен фонд, гр. С. е осъден на основание чл. 557 ал. 1 от КЗ вр. чл. 45 вр. чл. 52 вр. чл. 86 от ЗЗД да заплати на П. Д. Д. от с. *** сумата от **20 000 лв.**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, претърпени в резултат на причинена смърт на внука ѝ Б., починал на 05.11.2018 г. вследствие на ПТП с участието на лек автомобил марка „Фолксваген Поло“ с рег.№ *** без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законна лихва върху сумата, считано от датата на увреждането - 05.11.2018 г. до окончателното ѝ изплащане.

Със същото решение на ПлРС Гаранционен фонд, гр. С. е осъден на основание чл. 78 от ГПК да заплати на П. Д. Д. сумата от **2 000 лв.** за направени по делото разноси, както и по сметка на ПлРС държавна такса в размер на **800 лв.**.

В законоустановеният срок е постъпила въззивна жалба от Гаранционен

фонд, гр. С. срещу решението на ПЛРС чрез пълномощника му юрисконсулт Й. Ш., с която решението се обжалва изцяло като недопустимо поради постановяването му по недопустим иск и при условие на евентуалност като неправилно и незаконосъобразно. Сочи, че ищцата в първоинстанционното производство, въззиваема в настоящото не е предявила претенцията си към Гаранционен фонд по предвидената в закона задължителна административна процедура преди да предяви претенцията си за плащане пред съда, каквото е изискването на чл. 558 ал. 5 от КЗ, поради което в нейна полза не е възникнало право на иск срещу Фонда. Излагат се доводи за недопустимост на решението и в частта относно момента, от който е присъдена законната лихва върху обезщетението, като твърди, че съгласно КЗ Фондът дължи произнасяне в 3 – месечен срок от сезирането му от пострадалото лице и дължи законна лихва след изтичане на този срок или от датата на подаване на ИМ. Алтернативно се излагат подробни доводи за липса на доказателства за особено близка привързаност между въззиваемата и починалото дете, която да обоснове изплащане на обезщетение по смисъла на ТР № 1/21.06.2018 г. на ВКС, за определяне на обезщетението в нарушение на чл. 52 от ЗЗД, за присъждане на обезщетението в нарушение на разпоредбата на чл. 492 от КЗ, в която са определени лимити при изплащане на обезщетението на това основание. Моли се въззивният съд да обезсили решението на ПЛРС и да остави без разглеждане предявения иск като недопустим и алтернативно да отмени същото. Претендира направените по делото разноси за двете съдебни инстанции, в това число юрисконсултско възнаграждение в размер на 350 лв..

В законоустановения срок е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна П. Д. Д. чрез пълномощника ѝ адвокат Н. М. от ПЛАК, с които се изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. В отговора се обсъждат събраните по делото в първата инстанция доказателства по съществото на спора и се позовава на съдебна практика на други съдилища по подобни казузи, в които присъдено обезщетение за смърт на внук в размер на 60 000 лв.. Претендира направените по делото разноси за въззивната инстанция.

В съдебното заседание въззивника не се явява и не се представлява, но чрез пълномощника си адвокат Н. И. от ВТАК изразява писмено становище, в

което поддържа въззивната жалба и претендира направените по делото разноси за държавна такса пред въззивната инстанция и за адвокатско възнаграждение в първата инстанция.

Въззиваемата страна не се явява и не се представлява, но чрез пълномощника си адвокат Н. М. от ПлАК поддържа отговора на въззивната жалба и изразява становище за нейната неоснователност.

Въззивният окръжен съд, като обсъди оплакванията, изложени в жалбата, взе предвид направените доводи, прецени събраните пред първата инстанция доказателства в тяхната съвкупност и по отделно и съобрази изискванията на закона, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259 ал. 1 от ГПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана от съда.

Обжалваното решение е валидно, но недопустимо по следните съображения:

Производството е образувано пред Районен съд гр. Плевен по искова молба, депозирана от П. Д. Д. от с. ***, обл. П. чрез адвокат Н. М. от ПлАК против Гаранционен фонд, гр. С., с която е предявен иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на **20 000 лв., /предявен като частичен от иск за 80 000 лв./**, претърпени в резултат на причинена смърт на Б. Г. П., починал на 05.11.2018 г., вследствие на ПТП, осъществено на 04.11.2018 г., причинено от Б. Ш. А. при управление на лек автомобил „Фолксваген Поло“ ***, за което МПС не е имало валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законна лихва от датата на увреждането -05.11.2018 г. до окончателното ѝ заплащане. В исковата молба липсват твърдения за образувана процедура пред Гаранционен фонд, гр. С. по молба на ищцата за заплащане на обезщетение.

С отговора на исковата молба ответникът Гаранционен фонд, гр. С. е направил възражение за недопустимост на предявения иск, тъй като не е спазена административната процедура по КЗ, тъй като ищцата не е предявила преди завеждане на иска пред съда претенцията си пред Гаранционен фонд за изплащане на обезщетение за посочените неимуществени вреди, каквото е изискването на чл. 558 ал. 5 от КЗ, поради което няма възникнало право на иск.

В писменото становище, депозирано на 04.03.2021 г. пред ПЛРС от ответника чрез пълномощника му адвокат Н. И. от ВТАК се поддържа становището за недопустимост на предявения иск.

Пред ПЛРС не са давани указания от съда и не са събирани доказателства във връзка със спазването на процедурата по чл. 558 ал. 5 от КЗ, както и не е изразено становище от процесуалния представител на ищцата в тази насока. С обжалваното решение ПЛРС не е обсъдил възражението на ответника за недопустимост на иска, разгледал е спора по същество и е уважил изцяло предявения иск като основателен и доказан.

Въззивният съд приема, че Плевенският районен съд е постановил съдебно решение по процесуално недопустим иск.

Съгласно разпоредбата на чл. 558 ал. 5 от КЗ у вреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда, ако Гаранционният фонд не е платил в срока по чл. 496 от КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното обезщетение, като се прилага и чл. 380 от КЗ. С посочената разпоредба е въведена допълнителна, специална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия срещу Гаранционния фонд, който предвижда изтичането на тримесечен срок от сезирането на застрахователя по реда на чл. 380 КЗ за доброволно уреждане на отношенията между пострадалия и застрахователя по повод заплащане на застрахователно обезщетение. При съобразяване на тези разпоредби съдът приема, че да е допустима и да се приеме за разглеждане претенцията по чл. 558 ал. 5 вр. чл. 557 ал.1 от КЗ е необходимо ищецът да докаже, че е сезирал застрахователя с искане за изплащане на застрахователно обезщетение по реда на чл. 380 ГПК и че е изтекъл срокът по чл. 496 ал. 1 КЗ, но застрахователят не е платил, отказал е да плати или увреденият не е съгласен с размера на обезщетението. В този смисъл е налице установената съдебна практика - определение № 165/24.03.2017 г. на ВКС по ч.т.д. № 306/2017 г., II т. о., ТК, решение № 26/09.02.2021 г. по в.т.д. № 292/2020 г. на ВТАС и др.

При липса на доказателства по делото, за което доказателствената тежест е върху въззиваемата, че преди завеждане на делото същата е предявила претенция към Гаранционния фонд за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, предмет на претенцията по настоящото дело, следва да

се приеме, че не е изпълнено въведеното от закона изискване за наличието на този факт като абсолютна процесуална предпоставка за предявяване на иска по чл. 558 ал 5 вр.чл. 557 ал.1 КЗ, обуславяща неговата допустимост. Липсата на тази изискуема процесуална предпоставка води до недопустимост на предявения иск, респективно - недопустимост на постановеното по иска решение, което налага обезсилване на същото и прекратяване на делото без да се разглежда спора по същество.

С оглед изложеното, настоящата инстанция счита, че следва да бъде обезсилено като недопустимо решението на ПлРС и оставен без разглеждане предявения иск като процесуално недопустим, а производството по делото прекратено.

Въззивникът претендира юрисконсултско възнаграждение по делото, което следва да бъде определено от съда при условията на чл. 78 ал. 8 от ГПК при съобразяване, че отговора на исковата молба е депозиран от упълномощен от ответника юрисконсулт. На основание чл. 37 ал. 7 от ЗПП вр. чл. 25 ал. 1 от Наредбата за правната помощ и като взе предвид конкретния интерес, както и фактическата и правна сложност на делото, съдът намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в размер на **200 лв.** в полза на ответника за всяка съдебна инстанция, като приема, че фактическата и правна сложност на спора не налагат определяне на възнаграждение над средния предвиден в Наредбата размер. Следва на основание чл. 78 ал. 3 и ал. 8 от ГПК и чл. 25 ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ въззиваемата П. Д. Д. бъде осъдена да заплати на въззивника Гаранционен фонд, гр. С. разноски по делото за двете инстанции за юрисконсултско възнаграждение в размер на общо **400 лв.** и за държавна такса по въззивната жалба в размер на **400 лв..**

Водим от горното, въззивният съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 518 от 08.06.2021 г. по гр.д. № 4460/2020 г. по описа на Плевенския районен съд.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявения от П. Д. Д., ЕГН ***** от с. ***, общ. Д.М., ул. „Р.“ №*, със съдебен адрес: адвокат Н. М. от ПлАК,

гр. П., ул. „Р.“ №* против Гаранционен фонд, гр. С., ул. “Г. И.“ №*, ет.* **иск с правно основание чл. 558 ал. 5 вр. чл. 557 ал. 1 от КЗ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 20 000 лв., /предявен като частичен от иск за 80 000 лв./**, претърпени в резултат на причинена смърт на Б. Г. П., починал на 05.11.2018 г., вследствие на ПТП, осъществено на 04.11.2018 г., причинено от Б. Ш. А. при управление на лек автомобил „Фолксваген Поло“ ***, за което МПС не е имало валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законна лихва от датата на увреждането -05.11.2018 г. до окончателното ѝ заплащане, **като процесуално недопустим и ПРЕКРАТЯВА производството по делото.**

ОСЪЖДА П. Д. Д., ЕГН ***** от с. ***, общ. Д. М., ул. „Р.“ №* да заплати на Гаранционен фонд, гр. С., ул.“Г. И.“ №*, ет.* разноси сумата от **400 лв.** за заплатена държавна такса по въззивната жалба и сумата в размер общо на **400 лв.** за юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщаването му на страните при условията на чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК, с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____